

Marcel Cranc: «A aquest món li falta una mica d'èpica»

Avançem «Furtivament», el nou senzill del setè àlbum del cantautor mallorquí

Marcel Cranc | Magdalena Gil

El cantautor mallorquí **Marcel Cranc** presenta el dissabte 9 de setembre a la sala petita del Teatre Principal de Palma el seu nou treball, '7' (Runaway Records 2017), que es publicarà el dia 26 del mateix mes. A l'EDR conversem amb ell sobre aquesta nova fita, i estrenem un avançament que deixa tastar com sonarà el nou treball: la cançó "Furtivament".

Ens pots parlar d'aquest nou treball?

MARCEL CRANC: Després d'haver fet el darrer disc, *La verdadera història (Cases de sucre)* (Runaway 2016), que era una recopilació dels primers cinc discos, una mena de resum de les cançons que m'agradaven més i amb les quals em sentia més còmode tocant en directe, ja tenia temes nous preparats. Ens vam tancar a l'estudi a enregistrar les noves cançons. I quan ja el teníem gairebé enllestit vam decidir canviar radicalment! Així doncs, entre el recopilatori i aquest nou àlbum hi tenim un disc que no ha sortit. Després de la decisió ens vam posar a fer aquest disc que es diu *Set*. Tal volta m'acosto a la idea del primer disc, *Animal fràgil* (Blau 2006), en alguns temes, però també beu de tot el que he volgut experimentar, combinar una electrònica més orgànica i una manera d'entendre el so acústic molt proper. Aquesta era la idea.

La cançó que vas llançar amb el recopilatori [Patò Blear](#) (Enderrock Discos, 2017), "El mar de Bering", té un so prou ampli, amb bateries, com si mirés al so de festival. Entenc que no

és el camí de les altres cançons, o sí?

M.C: Jo crec encara en la idea de disc, el concepte que en té la meva generació, tot i que entenc també les cançons de manera separada. Hi ha algunes cançons sense bateria o tocadetes de manera molt minimalista. N'hi ha d'altres que anirien més en la direcció d'"El mar de Bering" en tant que tenen una característica que les uneix, que és l'èpica. De vegades l'èpica ha estat molt menyspreada per segons quins crítics, però jo crec que a aquest món li falta una mica d'èpica. Era el que estàvem pensant quan enregistràvem. Així que algunes han quedat així, en el camí d'"El mar de Bering", i altres que han quedat més recollides, amb senzillesa i pocs instruments.

Ara ja amb l'arribada de les presentacions en directe, els concerts... En què trobes més gust en el món de la música?

M.C: Jo pas molt de gust fent les cançons, però també és un patiment. És un procés de vegades desagradable. De vegades dus coses voltant a dins el cap i t'agradaria que desapareguessin. Ara bé, la part que m'agrada més són els directes. Seria molt senzill fer els discos i publicar-los a la xarxa. El directe té una màgia especial, és el que enganxa més. És molt diferent de la part compositiva. Un podria ser compositor i no actuar mai en directe, però una vegada ho has provat... enganxa i t'estira a seguir fent coses i mostrar-ho a la gent.

Amb la perspectiva que dona l'experiència, com veus l'actual escena de les illes Balears? Quin *feeling* tens amb els grups?

M.C: Sempre he estat molt solitari en aquest aspecte, visc al camp, allunyat físicament dels ambients més musicals. A través de les xarxes sí que veig coses. Com sempre penso que Mallorca és un lloc on surten expressions artístiques molt especials. El que hi ha aquí és fresc. La nostra manera d'entendre la música és diferent. Abans crec que encara la diferència era més pronunciada, quan era més difícil sortir, quan la informació (preinternet) era molt escassa i la gent no estava acostumada a agafar un avió, no era una cosa habitual. Crec que el sentit illenc encara era més fort. Avui dia tenim el puntet illenc, és clar, però d'alguna manera tot s'està homogeneïtzant.